

РЕШЕНИЕ

№ 45

гр. См., 03.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – См., ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две
хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Петър Маргаритов

Членове: Тоничка Д. Кисьова
Мария Ан. Славчева

при участието на секретаря Зорка Т. Янчева
като разгледа докладваното от Мария Ан. Славчева Въззивно гражданско
дело № 20235400500023 по описа за 2023 година

С Решение № 278/10.11.2022г., постановено по гр.д.№ 862/2022г. по
описа на См.ския районен съд е осъдена Областна дирекция на МВР-гр.См., с
Булстат:129009920, със седалище и адрес на управление гр.См., бул.”Б.” №67
да заплати на А. М. К., ЕГН *****, с адрес гр.См., ул.”Б.” №7 сумата в
размер на 2 325.64 лева допълнително възнаграждение за положен и
незаплатен нощен труд за периода от 01.07.2020г. до 05.09.2022г., ведно със
законната лихва от датата на подаване на исковата молба в съда 05.09.2022г.
до окончателното изплащане на сумата, както и 270.47 лева - мораторна лихва
върху неизплатеното възнаграждение за положения нощен труд за периода
01.07.2020г. до 05.09.2022г. и да му заплати направените съдебни разноски по
делото в размер на 450,00 лева за заплатено адвокатско възнаграждение, а по
сметка на Районен съд См. държавна такса върху уважените иски в размер
на 143,02 лева, както и разноски за вещо лице.

Недоволна от така постановеното решение е Областна дирекция на
МВР-См., представлявана от ст. Комисар К. П.. С въззивна жалба с вх.№
6424/25.11.2022г. се излагат оплаквания за неправилност на атакувания
съдебен акт, поради нарушаване на материалния закон.

Изразено е несъгласие с мотивите на районен съд, че е налице празнота в уредбата в ЗМВР и подзаконовите актове за неговото прилагане по отношение приравняването на нощният труд към дневния и заплащането му като извънреден, поради което е приложима нормата на чл.9,ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата.Развива оплакване, че съгласно чл. 187, ал. 1 от ЗМВР нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица. Нормалната продължителност на работното време през нощта е 8 часа за всеки 24- часов период. 1 Нощен е трудът, който се полага между 22:00 и 6:00 ч. По аргумент на чл. 187, ал. 3 от ЗМВР, работното време на държавните служители се изчислява в работни дни - подневно, а за работещите на 8, 12 или 24-часови смени - сумирано за тримесечен период. Извънреден е трудът, полаган от служителя по разпореждане или без такова, но със знанието и без противопоставянето на работодателя, който труд попада извън установеното за служителя работно време по график. Нормата на чл. 187, ал. 7 (сега ал. 8) от ЗМВР ограничава извънредния труд, който не може да надвишава 70 часа на тримесечен период и 280 часа годишно. Съгласно чл. 187а, ал. 4 от ЗМВР, редът за полагане, компенсиране и отчитане на извънреден труд над ограниченията по чл. 187, ал. 8 се регламентира с наредбата по чл. 187 ал. 10 от ЗМВР.Твърди още, че в чл. 31, ал. 2 от Наредба № 8121з-407/11.08.2014 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в МВР, действително е било предвидено при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове труд, положен между 22:00 и 6:00 часа за отчетния период, да се умножават по 0.143, а полученото число да се сборува с общия брой отработени часове за отчетния период. Тази наредба обаче била неотнoсима за процесния период, тъй като е отменена с Наредба № 8121з-592/25.05.2015 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, режима на дежурство, време за отдих и почивките на държавните служители в МВР, отменена с решение № 8585/11.07.2016 г. по адм. д. № 5450/2016 г. на ВАС и Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и

почивките за държавните служители в Министерството на вътрешните работи. В чл. 3, ал. 3 и на двете е указано, че служителите в МВР може да полагат труд през нощта между 22:00 и 6:00 часа, без работните часове да надвишат средно 8 часа за всеки 24-часов период. Разпоредбата на чл. 31, ал. 2 от Наредба № 8121з-407/11.08.2014 г. не е възпроизведена в следващите две наредби, а напротив - законодателят се е отказал от въпросното преизчисляване. Съгласно чл. 32, ал. 1 от Наредба №8121з-776/29.07.2016 г. положеният труд извън редовното работно време се компенсира при условията и в размерите, 2 определени в специалния ЗМВР. Следователно е направен извод, че положеният нощен труд, ако е в рамките на установеното работно време от 8 часа не се явява извънреден и затова следва да се заплаща като нощен по определената в заповедта на министъра на вътрешните работи тарифна ставка. Работното време на държавните служители в МВР се отчита и заплаща по специален ред и е недопустимо по аналогия на чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ преобразуването на часовете труд, положен през нощта, в дневни часове с коефициент 1.143. Преобразуването е приложимо за трудовите правоотношения, при които нормалната продължителност на дневното работно време е 8 часа (чл. 136, ал. 3 от КТ), а нормалната продължителност на нощното работно време е 7 часа (чл. 140 ал. 1 от КТ). Според жалбоподателя съотношението е 8 ч./7 ч., т. е. 1.14285 или приблизително 1.143 колкото е въведеният в НСОПЗ коефициент. Според жалбоподателя той е предназначен да изравни продължителността на нощния с дневния труд, като определи възнаграждението на работника или служителя тъй, че когато работи 7 часа през нощта, да получава трудово възнаграждение за 8 часа. Или превръщането на нощните часове в дневни по НСОПЗ е въведено с цел увеличаване заплащането на нощния труд, а не за заплащане на извънреден труд по смисъла на чл. 143, ал. 1 от КТ. Правилото на чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ е неприложимо за служителите на МВР. За тях специалният закон предвижда нормална продължителност на работното им време от 8 часа дневно и допуска нормалната продължителност и на нощното време да е до 8 часа. НСОПЗ е подзаконов нормативен акт, издаден да регулира отношенията по КТ; това е изрично предвидено в чл. 2, ал. 2, като в чл. 2, ал. 3 приложението на наредбата е изключено за служителите по трудово правоотношение в държавната администрация. След като НСОПЗ е неприложима дори спрямо категория лица, заети по трудово правоотношение, за които е предвидена

специална нормативна уредба по чл. 107а от КТ, то и се поддържа, че на още по-голямо основание НСОПЗ е неприложима спрямо лица по служебно правоотношение, чиято трудова дейност се регламентира от специалния ЗМВР. Разпоредбата на чл. 187, ал. 10 от ЗМВР делегира на министъра на вътрешните работи приемането на наредба за реда за организацията, разпределянето, отчитането на работното време на държавните служители в МВР. Такава наредба е приета и е действала през процесния период. Направен е извод, че се касае за 2 нормативно решение да не се прилага правилото за умножаване на часовете нощен труд с коефициент, а не за празнота в правото, нуждаеща се от преодоляване и попълване чрез прилагане на чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ. За разлика от трудовите правоотношения, които са между равнопоставени правни субекти, служебните правоотношения се регулират от принципите на властническия метод. Поддържа се също така, че при различие в субектите и метода на правно регулиране, нормите на трудовото законодателство не могат да бъдат субсидиарно или по аналогия прилагани по въпроси в административно правната уредба досежно служебните правоотношения на държавните служители - полицейски органи. Направено е и оплакване, че специалният ЗМВР и съпътстващата го подзаконова уредба уреждат изчисляването и заплащането на видовете труд, т.е. налице е изрично законодателно разрешение, нормативният акт не е непълен, уредбата на Кодекса на труда по подобни случаи не отговаря на целите му и не може да се прилага по реда на чл. 46, ал. 2 от ЗНА. Твърди се също така, че субсидиарно приложение нормите на Кодекса на труда би било допустимо само, ако е предвидено в прилагания ЗМВР. Специалният закон не съдържа генерално правило, което да препраща за всички неуредени хипотези към общия Кодекс на труда, уреждащ правоотношенията по трудов договор, респ. към подзаконовни нормативни актове, детайлизиращи приложението на норми от КТ. В определени, неуредени в специалния закон, хипотези е налице изрично препращане напр. чл. 190, ал. 1, 3 и 4 от ЗМВР, чл. 142, ал. 5 от ЗМВР, вкл. чл. 188 ал. 2 от ЗМВР препраща към специалната закрила по Кодекса на труда за полагащите нощен труд. Но последното препращане, противно на приетото от съда, касае само специалната закрила, не и правилото за превръщане на нощния труд в дневен с коефициент. Всъщност, за служителите в МВР този коефициент (съотношение) е „1“ и нужда от такава трансформация няма, а това обяснява и липсата в ЗМВР и в посочената

наредба на министъра на вътрешните работи на разпоредба, сходна на тази по чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ. Твърди се още, че липсата на подобна норма в посочения подзаконов акт не е празнота, а решение на изпълнителния орган, съобразено със спецификата на полагания от служителите на МВР труд, цялостната уредба, на който се съдържа в ЗМВР, с което се обосновава незаконосъобразност на правните изводи на съда, че е налице празнота в ЗМВР и издадените въз основа на него наредби, която да налага субсидиарното приложение на КТ, а още по-малко на подзаконовите нормативни актове, приети въз основа на КТ, и по-конкретно нормата на чл. 9, ал. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, приета с ПМС № 4/17.01.2007 г. (НСОРЗ) за преобразуването на часовете нощен труд с коефициент 1,143. Твърди още, че с Решение от 24.02.2022 г. по дело № 262/2020 г. съдът на Европейския съюз се произнесе по преюдициално запитване относно действието на чл. 8 и чл. 12 от Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4.11.2003 г. за някои аспекти на организацията на работното време. Прието бе, че посочените разпоредби следва да бъдат тълкувани в насока, че не е необходимо националната правна уредба, която е относима към нормалната продължителност на нощния труд, да урежда по-кратък нощен труд на работниците от публичния сектор полицаи и пожарникари от предвидената в закона нормална продължителност на работа през деня. Възприета е позиция, че при всички случаи в полза на тези работници трябва да съществуват други мерки за организация под формата на продължителност на работното време, за плащане обезщетение или сходни придобивки, които позволяват компенсиране на особената тежест на полагания нощен труд. Касателно действието на чл. 21 от Хартата на основните права на Европейския съюз, съдът възприема, че се допуска определената в закон на държавата - членка нормална продължителност на нощния труд от 7 часа за работници в частния сектор да не се прилага за работници в публичния сектор, в т. ч. за полицаи и пожарникари. Основно и съществено е разликата в третирането да е обоснована от обективен и разумен критерий, който е свързан с допустима от закона цел на посоченото законодателство и да е съразмерна на тази цел. Правомощие единствено на националните съдилища е да преценят и проверят релевантните категории работници, съобразно националното законодателство и да преценят налице ли е сходство в положението им. Подход на

законодателя е да извежда особени уредби за определени сфери на дейност на държавата и за работещите в тях, които се различават помежду си от една страна, а от друга - от тези по трудово правоотношение. Обект на такова специфично уреждане е налице при служителите в сферата на отбраната, вътрешната сигурност, правосъдната дейност и др. С разпоредбата на чл. 142, ал. 2 от ЗМВР статутът на служителите по ЗМВР е специфично уреден и диференциран от самия закон, с оглед осъществяваните държавни 3 дейности и изпълнявани различни функции, на които са корелативни определени предимства и ограничения: на работещи по трудово правоотношение, по служебно правоотношение по общия закон за държавната служба особените държавни служители - полицейски органи и органи по пожарна безопасност, чийто статут е уреден само със ЗМВР. В националното законодателство е урегулирана различна продължителност на нощния труд за различните категории работници, което се определя от характера на извършваната от тях дейност и особености на трудовите функции на полагащите нощен труд - лекари, санитарни, медицински сестри, шофьори, строители, военнослужещи или цивилни служители в МО. Направено е и оплакване независимо дали работниците полагат нощен труд в частния или в публичния сектор, обективен е подходът на законодателя относно разграничението по отношение на продължителността на нощния труд, обусловено единствено от характерните функции, които осъществява всяка различна категория служители. Същевременно във всеки един отрасъл са предвидени различни мерки за компенсиране на нощния труд, под форма на продължителност и организация на работното време и почивките, по-високо заплащане, по-високи обезщетения, пенсионно и здравно осигуряване, застраховане за сметка на бюджета или сходни придобивки, които позволяват да се компенсира тежестта на нощния труд - право на ранно пенсиониране, по-благоприятен режим за заплащането му, допълнително възнаграждение за изпълнение на специфични дейности и работа при специфични условия на труд, безплатна храна и ободряващи напитки. Предвид така изложените съображения, в конкретния случай няма основание да се извършват преизчисления с коефициент 1,143 заради полагане на нощен труд от ищеца, респ. да се достига до резултат на положен извънреден труд. Твърди се още, че след като съдът е уважил иска за заплащане на претендираната сума за възнаграждение за положен извънреден труд от разлика между отработените

часове нощен труд и превръщането им в дневен труд за претендирания период, е постановил един неправилен съдебен акт, който следва да бъде отменен. По аргумент и на Решение № 264033 от 17.06.2021 г. на СГС по в. гр. д. № 338/2021 г.; Решение № 415/13.07.2022 г. по в. гр. д. № 939/2020 г. по описа на Окръжен съд - Благоевград; Решение № 123/26.04.2022 г. по в. гр. д. № 3018/2020 г. по описа Окръжен съд - Стара Загора; Решение от 21.04.2022 г. по в. гр. д. № 330/2020 г. по описа на Окръжен съд Ловеч; Решение № 260009/17.05.2022 г. по в. гр. д. № 581/2020 г. по описа на Окръжен съд - Хасково, Решение № 398/05.07.2022 г. по в. гр. д. № 339/2022 г. по описа на Окръжен съд - Благоевград и др.

Направено е искане съдът да отмени изцяло атакуваното съдебно решение и да отхвърли като неоснователни и недоказани предявените от А. К. искиви претенции срещу ОД на МВР – См.. Претендират се направените разноски пред въззивната инстанция.

В съдебно заседание редовно и своевременно призован жалбоподателят не изпраща представител. Постъпило е писмено становище чрез гл.юрисконсулт В., в което поддържа депозираната въззивна жалба и излага съображения по съществото на спора.

В съдебно заседание въззиваемият А. К. редовно и своевременно призован не се явява и се представлява от пълномощника си адв. В.П., която поддържа становище за неоснователност на въззивната жалба. Представя списък на разноски и писмени бележки.

См.ският окръжен съд след като взе предвид оплакванията в жалбата, становищата на пълномощниците страните в съдебно заседание и след преценка на събраните по делото доказателства съобрази следното:

Въззивният съд намира въззивната жалба за допустима, отговаряща на изискванията на чл. 260 и чл. 261 от ГПК, същата е подадена в законовия срок, от процесуално легитимиран субект, имащ интерес от обжалването, чрез постановилия атакувания акт съд, поради което съдът пристъпи към разглеждане нейната основателност.

От събраните по делото доказателства, а и няма спор между страните, че между ищеца и ответника съществува служебно правоотношение, по силата на което през процесния период от 01.07.2020г. до 05.09.2022г. ищецът

А. К. заема длъжността полицаи в група „Охрана на обществения ред“, сектор „Охранителна полиция“ при РУ-См. и на основание чл.142,ал.1,т.1 от ЗМВР е със статут на държавен служител. Ищецът е полагал труд на смени при 24-часов режим на работа въз основа на изготвени графици.

Вещото лице по назначената и изслушана съдебно икономическа експертиза, неоспорена от страните, Красимира Генкова установява, че ищецът е получавал основно месечно трудово възнаграждение за длъжността както следва: за периода от 01.07.20г. до 31.12.20г. ; от 01.01.21г. до 30.06.22г. – 1126лева; от 01.07.22г. до 05.09.22г. – 1351лв.

Според заключението за периода от 01.07.20г. до 05.09.22г. ищецът е положил 1296 часа нощен труд, от които 8 часа нощен труд през официални празници, които му били заплатени с дневния, без същите часове нощен труд да са били превръщани в дневни (к.4 от таблица на л. 21). Разликата в часовете отработен нощен труд след приравняването им по Наредбата бил 185часа, равняващи се на 2 325,64лева по часовете ставки за отделните месеци.

Според вещото лице размерът на законната лихва върху дължимата сума за допълнително възнаграждение за всеки отчетен период, считано от първо число на месеца, следващ тримесечния период до 25.07.22г. била в размер на 270,47лв.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 269 от ГПК настоящата инстанция констатира, че обжалваното съдебно решение е валидно, а с оглед пълния обхват на обжалването и допустимо.

При извършване на въззивния контрол за законосъобразност и правилност върху първоинстанционното решение, в рамките, поставени от въззивната жалба, настоящата инстанция, след преценка на събраните пред районния съд доказателства, намира, че формираната от първоинстанционния съд фактическа обстановка, така, както е изложена в мотивите на решението е правилно установена фактическа обстановка при правилно приложение на относимите материално правни норми и законосъобразни правни изводи относно предявените и разгледани в облигационни претенции на ищеца пред См.ския районен съд по реда на чл.178,ал.1,т.3 във вр. с чл.187 от ЗМВР за заплащане на допълнително възнаграждение за положен нощен труд при

преизчисляване на положен нощен труд в дневен през периода от 01.07.2020г. до 05.09.2022г., ведно с акцесорните претенции за заплащане на мораторна лихва и законна лихва от подаване на исковата молба.

Направените от жалбоподателя оплаквания касателно неправилност на атакуваното решение относно изчисляване на заплащането на положените часове нощен труд – дължи ли се превръщане на часовете, положен нощен труд в дневен, съответно дължи ли се заплащане на извънреден труд за така преобразуваните часове нощен труд, както и доколко в случая е приложима Наредбата за структурата и организацията на работната заплата при наличието на специални норми в ЗМВР и подзаконовите актове за неговото прилагане, както и поддържаното, че районният съд не е съобразил изменението на ЗМВР, обнародвано в ДВ бр.60 от 07.07.2020 г., в сила от 11.07.2020г., касаещо част от процесния период, с което изменение в чл.187,ал.1 ясно и точно е посочено, че нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5- дневна работна седмица, а нормалната продължителност на работното време през нощта е 8 часа за всеки 24-часов период, като съгласно чл.187,ал.4 ЗМВР при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното работно време към нормалната продължителност на работното време през нощта, който безспорно е 1. Направено е оплакване, че съдът като не е съобразил това изменение, действащо за част от процесния период от 11.07.2020 г. до 05.09.2022г., съдът е постановил незаконосъобразно решение.

Според настоящия състав по делото е установено, че съществува служебно правоотношение по ЗМВР, доколкото ищецът е държавен служител в ОД на МВР – См., РУ-См. по смисъла на чл.142,ал.1,т.1 от ЗМВР, поради което приложимият закон, уреждащ този вид обществени отношения е ЗМВР. Не е спорно и обстоятелството, че с оглед характера на заеманата длъжност ищецът е работил на 12-часови смени, като е полагал труд през нощта (от 22.00 до 06.00 часа), по график, съгласно протоколи за отчитане на отработеното време между 22.00 и 6.00 часа ,а отработеното работно време се е изчислява сумирано, за което обстоятелство също липсва спор между страните. Съгласно разпоредбата на чл.176 от ЗМВР брутното месечно възнаграждение на държавните служители на МВР се състои от основно

месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения, като съгласно чл.178,ал.1,т.3 от ЗМВР сред предвидените допълнителни възнаграждения е и допълнително месечно възнаграждение за извънреден труд. Нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица, съгласно чл. 187,ал.1 от ЗМВР. Разпоредбата на чл.187,ал.3 от ЗМВР регламентира, че работното време на държавните служители се изчислява в работни дни - подневно, а за работещите на 8-, 12- или 24-часови смени - сумирано за тримесечен период. Съгласно ал.5 от същата разпоредба в редакцията ѝ, обн. В ДВ бр. 81/2016г. (сега ал.7 на чл.187) работата извън редовното работно време до 280 часа годишно се компенсира с допълнителен платен годишен отпуск за работата в работни дни и с възнаграждение за извънреден труд за работата в почивни и празнични дни - за служителите на ненормиран работен ден, а за служителите, работещи на смени - с възнаграждението за извънреден труд за отработени до 70 часа на отчетен период, като извънредния труд, според ал.6 в редакцията ѝ обн.в д.в. бр.81/2016г.(сега ал.7) се заплаща с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение. Редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдых и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи според чл.187,ал.9(сега ал.10) от ЗМВР. За процесния период са действали Наредба № 8121з908/02.08.18г., Наредба № 8121з-1059/26.09.2019г. и Наредба № 8121з-1353/15.12.20г. Текстовете на чл. 3, ал. 3 от трите наредби са идентични, като гласят, че при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 и 6,00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. Съгласно чл.31,ал.2 от Наредба № 8121з407/11.08.2014г. при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22, 00 и 6, 00 ч. за отчетния период се умножава по 1,143. В наредбите, посочени по-горе норма съответстваща на чл.31,ал.2 от Наредба № 8121з407/11.08.2014г.

С изменението на ЗМВР, обнародвано в д.в.бр.60/07.07.2020г., в сила от 11.07.2020г. в чл.187,ал.1 от ЗМВР е предвидено, че нормалната продължителност на работното време през нощта е 8 часа за всеки 24-часов

период. Нощен е трудът от 22.00 часа до 6.00 часа. Приета е нова ал.4 на чл.187, според която при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни, с коефициент равен на отношението между нормалната продължителност на дневното работното време към нормалната продължителност на работното време през нощта по ал.1 или с коефициент 1. Същата е регламентацията и в издадените впоследствие Наредба № 81213-11744/21.10.2020г. и Наредба № 81213-1353/15.12.2020г. Доколкото в действащите за процесния период наредби липсва изрична норма, предвиждаща превръщането на часовете положен нощен труд в дневен, за разлика от чл.31,ал.2 от наредбата от 2014г., регламентираща, че при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22.00 и 6.00 часа за отчетния период се умножава с коефициент 1,143, в цитираните наредби, действали през процесния период е предвиден редът за отчитане на отработеното време между 22.00 и 6.00 часа с изготвянето на протокол и лицата, които го изготвят, сроковете за това и начинът на отчитане броя на отработените часове, но не е предвиден алгоритъм за преизчисляване на нощния труд в дневен.

Ето защо изводът на районният съд, че е налице празнота е правилен. Според настоящият състав липсата на такава норма не следва да се възприема като законово въведена забрана за преизчисляване на положените от служителите в МВР часове нощен труд в дневен, а представлява празнота в уредбата. Съгласно принципните разяснения, дадени в т. 23 на 10 Тълкувателно решение № 6/06.11.2013 г. на ОСГТК на ВКС, в МВР има служители, назначени по трудови договори и такива по служебно правоотношение, като тези от втората група са държавни служители по смисъла на ЗДСл и общият закон намира субсидиарно приложение по отношение на тях. Същото разрешение се отнася и за служителите по чл.142,ал.1,т.1 от ЗМВР. Съгласно изричната разпоредба на чл.179, ал.1 от ЗМВР на държавните служители се изплащат допълнителни възнаграждения за полагане на труд през нощта от 22,00 до 6,00 ч., а чл. 188, ал. 2 ЗМВР регламентира, че държавните служители, които полагат труд за времето между 22,00 и 6,00 ч., се ползват със специалната закрила по Кодекса на труда. Следователно при наличие на посочената непълнота в специалната уредба, касаеща служителите в МВР по чл.142,ал.1,т.1 от ЗМВР и предвид изричната разпоредба на чл.179,ал.1 от ЗМВР, предвиждаща, че на

държавните служители се изплащат допълнителни възнаграждения за полагане на труд през нощта от 22,00 до 6,00 ч., за полагане на труд на официални празници и за времето на разположение, както и препращането на чл.188,ал.2 от ЗМВР към КТ следва субсидиарно да се приложи КТ и по специално чл.9, ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, регламентираща, че при сумирано изчисляване на работното време, нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, т.е. приложим е коефициентът 1,143.

На основание изложеното положеният от ищеца нощен труд подлежи на възмездяване чрез преизчисляването му с коефициент 1,143 за част от претендиран период, след като с разпоредбата на чл.188, ал.2 от ЗМВР за държавните служители, които полагат нощен труд за времето между 22,00 и 6,00ч., е налице изрично препращане към специалната закрита по КТ, а такава се съдържа именно в чл.140, ал.1 от КТ. Възприемането на обратното разрешение, каквото се твърди във въззивната жалба, че в действащите за процесния период Наредби не се съдържа текст, който да предвижда заплащането на положен нощен труд да се увеличава с коефициент 1,143, т.е. 7 часа нощен труд да се приравняват на 8 часа дневен, а е предвидено 8 часа нощен труд да се равняват на 8 часа дневен труд, то такова разрешение би довело до лишаване на държавните служители в системата на МВР от тези допълнителни възнаграждения за нощен труд, като по този начин би ги поставило в неравностойно положение спрямо останалите държавни служители и служителите по трудово правоотношение, които получават такива допълнителни възнаграждения, съгласно чл.67, ал.7, т.1 от ЗДСл и чл.261 от КТ. Полагането на нощен труд, без оглед на вида на извършваната работа, нарушава биологичните ритми и е свързано с вредни за организма последици, които се компенсират чрез допълнителното заплащане и различното отчитане на нощния труд. Горното тълкуване е в съответствие и с основния правен принцип за равенство и недопускане на дискриминация, закрепен и в чл.6 от КРБ и чл.14 от ЕКЗПЧОС. По спорния въпрос с оглед формираната противоречива съдебна практика с Разпореждане от 26.02.2020г. е образувано Тълкувателно дело № 1/2020 г. за приемане от ОСГК на ВКС на тълкувателно решение по въпроса: "При отчитане и заплащане на положените

часове нощен труд от служители на Министерството на вътрешните работи приложими ли са разпоредбите на Кодекса на труда и на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата (в частност разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от същата наредба) или следва да се прилагат разпоредбите на специалния Закон за Министерството на вътрешните работи и на издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове?". Една част от съдебните състави, както и настоящият, приемат, че в Закона за МВР и в приложимите наредби към него, с изключение на отменената Наредба № 8121з-407/2014г., липсва правна регламентация относно преобразуване на часовете положен нощен труд в дневен с коефициент 1,143 (такъв коефициент е бил регламентиран в отменената Наредба № 8121з407/2014г.) и поради това следва да се прилагат разпоредбите на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата(чл.9,ал.2), а именно, че при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време, което според тези съдебни състави е в съответствие с основния правен принцип за равенство и недопускане на дискриминация. В същия смисъл е и Решение № 311/08.01.2019 г. по гр. дело № 1144/2018 по описа на ВКС, IV г.о. по чл. 290 от ГПК.

При наличието на неяснота в правната уредба съдът следва да тълкува закона, като търси целта на закона съобразно чл. 46 ЗНА. Повече от очевидно е, че единствената цел на законовите разпоредби относно заплащането на труда на служителите в МВР е да се спази конституционната повеля на чл. 48, ал. 5 от Конституцията на Република Б. заплащането да съответства на извършената работа. Нощният труд, положен от служителите на МВР, безспорно разстройва биологичния ритъм на живота и нервната система, обмяната на веществата и нормалния метаболизъм и може да е вреден за здравето, поради което следва да получи адекватно заплащане. Повече от очевидно е, че предвиденото в заповед на министъра заплащане от 0,25 лв. на час нощен труд нито има характера на допълнително трудово възнаграждение, нито съответства по какъвто и да било начин на конституционното задължение трудовото възнаграждение да е съответно на положения труд.

Според настоящия състав тези изводи не противоречат и на

постановеното Решение от 24.02.2022г. на съда на ЕС по дело C-262/2020, образувано по преюдициално запитване от РС- Луковит по дело със същия предмет на спора. Не може да има спор, че с това решение не се отговаря конкретно на основния спорен по настоящето дело въпрос относно приложимостта на общата правна уредба на трудовите правоотношения и в правоотношенията с държавните служители в МВР, доколкото в обхвата на компетентността на СЕС са включени общностните норми и вътрешноправните разпоредби, които съдържат такива норми, а не националното право и функцията на този съд е не да тълкува националните правни норми. Независимо от това следва да се подчертае, че съдът на ЕС е достигнал до същите правни изводи, въз основа на които по-голяма част от българските съдилища (в това число и настоящият) до този момент са постановили решенията си, а именно: че чл.8 и чл.12,б.“а“ от Директива 2003/88/ЕО на Европейският парламент и на Съвета от 04.11.2003г. относно някои аспекти на организацията на работното време трябва да се тълкува в смисъл, че не налагат да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работниците от публичния сектор като полицаите и пожарникарите е по-кратка от предвидената за тях нормална продължителност на труда през деня, но при всички случаи в полза на тези работници трябва да има други мерки за защита, под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволяват да се компенсира особената тежест на полагания от тях нощен труд. Посочено е, че Директива 2003/88/ЕО макар да не налага да се приеме особена норма, която специфично да урежда нормалната и пределна продължителност на нощния труд, задължава държавите-членки да следят да е гарантирано спазването на принципа за защита на безопасността и здравето на работниците, като в полза на полагащите нощен труд работници да има други мерки за защита. Както е установено по делото и в натрупана съдебна практика в ЗМВР такива мерки не са предвидени поради липсата на изрична регламентация за възможността положения труд да бъде адекватно възмезден. В тази връзка сочените от процесуалния представител на въззивника "компенсационни механизми“ като това, че служителите, които са първа категория труд ползват привилегиите по чл.69 от КСО, че имат 30 дни платен годишен отпуск и за всяка прослужена година получават по 1 ден допълнително до достигане на 40 дни годишен

отпуск, че получават обезщетения при прекратяване на служебното правоотношение, че получават допълнително възнаграждение за прослужено време, че имат по-благоприятен режим за заплащане на извънредния труд, че имат право на почивки в работния ден, на междудневна, междуседмична и почивка в празнични дни, че получават допълнително възнаграждение за храна и ободряващи напитки, не може да се приеме, че представляват допълнителна защита или обезщетение по смисъла на Директивата и решението на СЕС по преюдициалното запитване. Тези придобивки ползват всички държавни служители на МВР, а не само полагащи нощен труд, поради което на тях не може да се придава качеството на обезщетение, след като не са насочени специално към категорията служители, полагащи нощен труд, нито пък се предоставят поради и съобразно продължителността на труда им през нощта. Или с оглед даденото в решението на СЕС разрешение нощният труд на служителите по чл.142,ал.1,т.1 от ЗМВР следва да бъде обезщетяван, но в специалния ЗМВР и наредбите по неговото прилагане не е предвидено такова обезщетение, което да компенсира своеобразната тежест на нощния труд, нито пък има методология за изчисление на такова обезщетение, каквато е имало в отменената Наредба от 2014г.

Изводите на въззивния съд не се променят и от възприетото в т.2 от посоченото решение на СЕС, според което чл.20 и чл.31 от Хартата на основните права на Европейския съюз трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат определената в законодателството на държава членка нормална продължителност на нощния труд от седем часа за работниците от частния сектор да не се прилага за работниците от публичния сектор, включително за 12 полицаите и пожарникарите, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, т.е свързана е с допустима от закона цел на посоченото законодателство и е съизмерима с тази цел. В мотивите на решението се приема, че липсата на механизъм в посочените Наредби за преобразуване на нощните часове в дневни се обяснява със съображения от правен и икономически характер, но подобен аргумент не може да се приеме, тъй като такива съображения от икономически, политически, социален или демографски порядък сами по себе си не представляват цел от общ интерес. В решението на СЕС е посочено, че ако не е основана на такъв обективен и разумен критерий, всяка разлика в третирането, която разпоредбите на националното право в областта на нощния труд въвеждат по отношение на

различните категории работници, намиращи се в сходно положение би била несъвместима с правото на Съюза и би налагала в такъв случай националният съд да тълкува националното право във възможно най-голяма степен с оглед на текста и целта на съответната разпоредба от първичното право, като вземе предвид цялото вътрешно право и приложи признатите от последното тълкувателни методи, за да гарантира пълната ефективност на тази разпоредба и достигне до разрешение, съответстващо на преследваната с нея цел (решение от 6 октомври 2021 г. Sumalq C-882/19, EU:C: 2021:800, т.71) С посоченото изменение на разпоредбата на чл.187, ал.1 и 4 от ЗМВР, обнародвано в д.в. бр.60/2020 г., в сила от 11.07.2020 г., с което е предвидено по ал.1, че нормалната продължителност на работното време през нощта е 8 часа за всеки 24-часов период, както и че според ал.4, при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни, с коефициент 1, а не с коефициент 1,143, както е по КТ и по ЗДСл. неравенството в третирането на държавните служители в МВР по чл.142, ал.1, т.1, полагащи нощен труд, е закрепено законово, като не е съобразено с Директива 2003/88 ЕО, с Хартата на основните права на Европейския съюз, с практиката на СЕС, както и с разпоредбата на чл.179, ал.1 от ЗМВР, предвиждаща, че на държавните служители се изплащат допълнителни възнаграждения за научна степен, за полагане на труд през нощта от 22,00 до 6,00 ч., за полагане на труд на официални празници и за времето на разположение и с разпоредбата на чл.188, ал.2 от ЗМВР, която предвижда, че държавните служители, които полагат труд за времето между 22,00 и 6,00 ч., се ползват със специалната закрила по Кодекса на труда. По този начин посочените служители в МВР, полагащи нощен труд се поставят в неравностойно положение спрямо работещите по трудови договори по КТ и държавните служители по ЗДСл., полагащи нощен труд. В случая разликата в третирането на тази категория служители, каквито са полицаите и пожарникарите, не се основава на обективен и разумен критерий, поставен от законодателя и не е свързана с допустима от закона цел, която да оправдае по-неблагоприятните условия за полагане на нощен труд от работещите в публичния сектор, каквито са полицаите и пожарникарите. Както е посочено в Решението на СЕС по дело C-262/2020, с което се приема, че обяснението за липсата на механизъм за преобразуване на нощните часове труд в дневни в специалния закон със съображения от икономически и правен порядък не

могат да се приемат като аргументи и не могат да представляват цел от общ интерес. След като преди отмяната на Наредба № 8121- 407/11.08.2014г. тези служители са били еднакво третираны с останалите държавни служители, полагащи нощен труд, чиито правоотношения са уредени в ЗДСл. и с тези, работещи по трудови договори по КТ, а впоследствие със законодателното изменение на чл.187 от ЗМВР, обнародвано в д.в. бр.60/2020г. и наредбите по неговото прилагане, държавните служители по чл.142,ал.1,т.1 от ЗМВР са поставени в неравностойно положение, без да е обоснована тази разлика в третирането им с обективен и разумен критерий, като се приема, че бюджетните съображения не могат да бъдат такъв критерий, то разпоредбите на чл.187,ал.1 и ал.4 от ЗМВР, които въвеждат разлика в третирането на определената категория служители, каквито са полицаите и пожарникарите в сравнение с другите категории работници и служители, намиращи се в сходно положение, са несъвместими с правото на Съюза и налага съдът да тълкува тези разпоредби като вземе предвид не само текста, но и контекстът и целта на съответните разпоредби от правото на съюза, както и цялостното вътрешно право, уреждащо трудовите и служебните правоотношения, респективно чл.179,ал.1 и чл.188,ал.2 от ЗМВР. Съгласно чл.5, ал.4 от КРБ, международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила са част от вътрешното право, като те имат предимство пред вътрешните норми, които им противоречат. Като се има предвид, че т.1 от решението на СЕС посочва, че във всички случаи в полза на тази категория работници трябва да има други мерки за защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които позволяват да се компенсира особената тежест на полагания от тях нощен труд и след като разпоредбата на чл.179,ал.1 от ЗМВР изрично предвижда 13 допълнително възнаграждение за полагането на нощен труд, а чл.188,ал.2 от ЗМВР по отношение на нощния труд препраща към закрилата по КТ, то поради несъвместимостта на чл.187,ал.4 от ЗМВР с посочените разпоредби от ЗМВР и с правото на Съюза ще следва да се приложи закрилата по КТ, респективно по чл.9,ал.2 от НСОПЗ и преизчисляването на часовете положен нощен труд в дневен да става с коефициент 1,143.

Предвид изложеното, настоящият състав счита, че исквата претенция за заплащане на извънреден труд за процесния период, получен след

преобразуване на положените часове нощен труд в дневен, се явява доказана по основание и размер, съгласно заключението на вещото лице по приетата ССчЕ, като сумата от 2325,64 лева за периода от 01.07.2020г. до 05.09.2022г. се явява дължима от въззивника, както и сумата от 270,47 лева, представляваща мораторна лихва за забава, считано от I-во число на месеца, следващ тримесечния период, за който се дължи от 01.07.20г. до 05.09.2022г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на предявяване на иска - 05.09.2022г. до окончателното изплащане на сумите.

За прецизност следва да бъде отбелязано, че посочената с въззивната жалба практика на окръжни съдилища в страната, с които се обосновава основателност на въззивната жалба не е задължителна за настоящия състав.

С оглед изхода на делото на основание чл.81 във вр. с чл.78, ал.3 от ГПК се дължат на въззиваемия направените по делото разноски за въззивната инстанция в размер на 450 лева за заплатено адвокатско възнаграждение за осъщественото процесуално представителство пред въззивния съд от В. П., които са своевременно поискани, надлежно документирани и следва да се възложат в тежест на жалбоподателя.

Неоснователно е направеното в хода на разглеждане делото от въззивния съд възражение на въззивника за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, тъй като съгласно чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, изм. и доп. бр. ДВ бр. 88/04.11.22г. дължимото минимално адвокатско възнаграждение е в размер на 559,61 лева.

Мотивиран от гореизложеното См.ският окръжен съд в настоящия си състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 278/10.11.2022г., постановено по гр.д.№ 862/2022г. по описа на См.ския районен съд.

ОСЪЖДА ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ НА МВР-См. с адрес гр.См., бул.“Б.” №67 да заплати А. М. К., ЕГН *****, с адрес гр.См., ул.“Б.” №7 разноски по водене на делото в размер на 450.00(четиристотин и петдесет) лв.

за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____